

275125

с. Дністровка

Білаш З.С.

Віницька область Іллінецький р-н с. Паріївка, родина моя де я родилась. Я рішила теж написати спогади 33 року сильні страшний голод.

Мені було тоді 11-й рік. Я пам'ятаю нас було 9-ть душ, як ми важко жили і їли легорду, лободу, листя з липи, скайки, жаби ловили у річці Сіб [Соб]. Мама ходила до людей копати огороди за мерзлу картошку з якої пекли лепьошки їсти. Тато помер получила дезентерія. А ми 7-mero дітей і мама вижили. В с. Сороці є млин государственний де міняли за речі всякі отходи в робочих так ми вижили.

У селі люди ходили пухлі зажурені і кожен тільки їсти хотів.

А мамина сестра Марія і дядько Каленик 3-є дітей Дунька, Альоша, Роман вся сім'я померла. Я ще помню як Дунька казала як я нехочу умерти з голоду. А друга сестра Мотря своїх дітей відвела до Києва і там лишила, щоб забрали в дитячий дом. Старший син вернувся назад пішки прийшов до нас який і зараз живе а менший брат Іван, яка його судьба і досі незнаємо, а сама тітка померла теж з голоду.

А скільки так я пам'ятаю знаходили трупів скрізь бо то весна була то і в лісі і в полі на вулицях падали люди бо їсти хотіли і вмирали. Підвода їхала збирала трупи і закопувала в одну яму без ніяких домовин.

Я помню як я пасла корову і у полі під лісом помер хлопчик Сірожа. Ми пастухи випорпали яму нарвали травички, осоки постелили в ямку і вкрили його теж травичкою і закопали. Даже не було кому трупи хоронити.

Коли в колгоспі колоски набирали молочка, ми діти рвали лушили колоски і їли, то вже було добре.

Помню як у нас у селі робили кому, усупільнювали корови, і молока ішли получати на душу. Наш тато нездавав бо все казав: нехай ще діти поїдять молока, і ще один чоловік Стріченко а потом через 2-ві неділі назад корови роздавали і треба було заплатити 50 крб так робилось усе без знанія. Все що я помню.

Неможу забути, як хотілось їсти.

Я хочу щоб і ця частка ввійшла в книгу-меморіал «33-й: голод»

Пенсіонерка Білаш З.С.

Черновіцька обл. Кельменецькі рн

с. Дністровка